

Deus vult!

God wills it!

ด้วยความประสงค์ของพระเจ้า!

...Protect the weak, defenseless, helpless, and fight for the general welfare of all.

...ปกป้องผู้อ่อนแอ ไร้ทางสู้ หมดสิ้นหนทาง และต่อสู้เพื่อความผาสุกของส่วนรวม

นั่น...มิได้เป็นเพียงคำสาบานตามพิธีการที่มอบให้แก่เจ้าชีวิต เมื่อข้าเลือกที่จะดำรงตำแหน่ง 'อัครวิณ' ของอาธอเรียส...เจ้าชีวิตของข้า แต่เป็นความตั้งใจที่ฝังรากลึกในวิญญาณของข้ามาตั้งแต่เยาว์วัยด้วย

ข้ารักผืนแผ่นดินอันงดงามแห่งนี้ ข้ารักพืชพันธุ์ที่เบ่งบานและร่วงโรยตามฤดูกาลที่เปลี่ยนแปลงผัน ข้ารักเหล่าเพื่อนมนุษย์และสัตว์โลกที่แตกต่างกันอย่างมีเอกลักษณ์ ข้ารักกลิ่นอายของสายลมที่พัดโชยและโหมกระหน่ำ ข้ารักสีลันเลื่อมพรายที่ธรรมชาติรังสรรค์

เนื่องเพราะ...ทั้งหมดคือความอัศจรรย์

และ...ความหวังของข้าคือการทุ่มเททุกอย่างเพื่อรักษาสິงเหล่านี้ให้ยั่งยืนตลอดไป

ความโกรธเกรี้ยวของข้าจึงลุกโชนประดุจเพลิงไฟที่เผาไหม้ เมื่อได้รู้ว่า

Deadly Game... เกมรักมรณะ

คนกลุ่มหนึ่งซึ่งถือตนเป็นผู้วิเศษเหนือทุกสิ่งละเลยกฎความสมมูลแห่งชีวิต กำลังพยายามใช้เวทมนตร์เปลี่ยนแปลงทุกอย่างให้บิดเบี้ยวไปจากที่เป็นอยู่ เพียงเพื่อสนองความทะเยอทะยานของตน

กลุ่มคนที่เรียกตนเองว่าอัลคีมิสต์ (Alchemist) หรือนักเล่นแร่แปรธาตุ นอกจากการเปลี่ยนเหล็กให้เป็นทองคำแล้ว พวกเขายังเหิมเกริมในวิชาจนเปลี่ยนคนให้เป็นสัตว์ เปลี่ยนสัตว์ให้เป็นคน เปลี่ยนสัตว์บกให้เป็นสัตว์ปีก เปลี่ยนสัตว์ปีกให้กลายเป็นสัตว์น้ำ

มันเป็นการขบถต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ

เป็นความบ้าคลั่งอันน่ารังเกียจ

พวกมันมีอยู่มากมาย กระจัดกระจายอยู่ตามที่ต่างๆ ใช้ชีวิตด้วยใบหน้าที่เรียบเฉยราวกับว่าตนเองเป็นผู้บริสุทธิ์ทั้งๆ ที่จิตใจมีแต่ความโสมมเน่าเฟะ

น่าขยะแขยงเกินทน!

'รู้เช่นนั้นแล้ว...เจ้าจะนั่งดูตาย ปล่อยให้คนเหล่านี้ทำลายสิ่งที่เจ้ารักต่อไปอย่างนั้นหรือ' เป็นคำถามจากอาธอเรียสหลังจากเล่าสิ่งเลวร้ายที่เหล่านักเล่นแร่แปรธาตุทำให้ซ้ำพัง

'ไม่' ข้าตอบอย่างหนักแน่นโดยไม่ต้องเสียเวลาคิดแม้สักเสี้ยววินาที มีอทั้งสองของข้ากำหนด เล็บกดลึกจนห้อเลือดด้วยความร้อนรุ่ม 'ข้าไม่ยอมเด็ดขาด ข้าจะหยุดยั้งพวกมันให้ได้'

'ดีแล้ว'

ข้ารู้สึกได้ถึงความพึงพอใจจากคำพูดสั้นๆ นั้น และมันก็ทำให้หัวใจของข้าพองโตด้วยความปลื้มปิติ ข้าเทิดทูนเจ้าชีวิตของข้าด้วยเลือดทุกหยด ด้วยทุกลมหายใจเข้าออก

ความปรารถนาของอาธอเรียสเป็นยิ่งกว่าบัญชาจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ

สิ่งที่ข้าต้องทำคือ...หยุดความฝันเพื่อนของพวกมัน ชะลอความเสียหายให้เกิดขึ้นช้าที่สุด

'ข้าควรเริ่มต้นจากผู้ใด'

ข้าถามอย่างกระตือรือร้นและได้รับคำตอบเป็นชื่อของนักเรียนแร่แปรธาตุ
'ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง'
ข้ากล่าวลาอาธอเรียสและออกเดินทางทันที

เมื่อสวมชุดเกราะอันสร้างจากห้วงเหล็กร้อยเรียงเข้าด้วยกันอันหนักหน่วง
และหมวกที่ปกป้องใบหน้า ถือคาบเล่มยาวประดับอัญมณีล้ำค่า ข้าก็พร้อมที่
จะปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

มันคือความภาคภูมิใจและศรัทธาอันไม่มีวันสิ้นคลอน

เหยื่อรายแรกของข้าเป็นนักเรียนแร่แปรธาตุหญิงวัยกลางคนผู้หนึ่ง เมื่อ
ข้าไปถึงหน้าบ้านของนางและอ้างชื่อของอาธอเรียส นางเปิดประตูรับข้าเข้าไป
ข้างในโดยไม่อดเอื้อน แม้ว่าจะไม่เต็มใจนักก็ตาม ทันทันที่ประตูถูกปิดลง ปลอดภัย
จากสายตาของผู้ไม่เกี่ยวข้อง ข้าก็ชี้หน้านางพร้อมกับขোকกล่าวหา ด้วยความตั้งใจ
ว่าหากแววตาของนางมีความรู้สึกผิดและต้องการแก้ไขสักเล็กน้อย ข้าจะไว้ชีวิต
ของนาง

ทว่า...ข้าเห็นเพียงความตื่นตระหนกและหวาดกลัวความผิดในดวงตาทั้งสอง
ข้างนั้น มันทำให้ข้ารู้สึกขยะแขยงและคลื่นเหียนจนอยากอาเจียนออกมา

ข้าเงื้อดาบขึ้นและพุ่งปลายแหลมของมันไปยังเป้าหมายท่ามกลางเสียง
กรีดร้องโหยหวน การอ่อนวอนขอชีวิตสลับเสียงสะอื้นไห้

แต่...โอกาสของนางได้ผ่านพ้นไปแล้ว ข้ากวัดแกว่งดาบไปมาหลายครั้ง ส่ง
ผลให้เศษเสื้อผ้า เศษเนื้อ กระจุกกระจายไปทั่ว ข้ายุติทุกอย่างลงด้วยการเสียบ
ปลายดาบทะลุคอหอยและกระชากออก เลือดสีแดงสดสาดพุ่งออกมาราวกับน้ำพุ
มันอุ่นจัดและมีกลิ่นความผสมกลิ่นขมฝาดของเหล็ก

ข้ายืนมองร่างนั้นล้มลงจมกองเลือดอย่างเงียบงัน ตัวตปลายดาบของข้า
กรีดลงบนแผ่นหลังของนางท่าครั้งอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเดินถอยออกไปสู่อากาศ
บริสุทธิ์ภายนอกอีกครั้ง

ข้าก้มลงมองมือเปื้อนเลือดทั้งสองข้างด้วยจิตใจปลอดโปร่งอย่างประหลาด

Deadly Game... เกมรักมรณะ

ร่างกายเบาโหวงราวกับกำลังลอยขึ้นไปบนอากาศ สายลมโอบกอดข้าเอาไว้ ข้า
รู้สึกว่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของโลกี้จนเกือบสัมผัสได้

ริมฝีปากของข้าค้ล่อกเป็นรอยยิ้มกว้างอย่างภาคภูมิใจ

ข้าทำได้สำเร็จ!

ข้ารู้แล้วว่านี่คือเส้นทางชีวิตที่ข้าเสาะหามาตลอด เส้นทางศักดิ์สิทธิ์ที่
พระเจ้าเป็นเจ้าของลิขิตให้ข้าก้าวเดินต่อไปจวบจนลมหายใจสุดท้าย

...เส้นทางของอัศวิน

☆ บทที่ 1 ☆

อนัญญาแม่ริมฝีปากแน่น ยกมือขึ้นทาบหน้าอก ณ ตำแหน่งอันเป็นที่ตั้งของหัวใจซึ่งกำลังเต้นแรงด้วยความคาดหวัง ก่อนจะชะเง้อมองผ่านกระจกหน้าของร้านกาแฟบนถนนกลอสเตอร์เข้าไปด้านใน เมื่อได้เห็นศีรษะที่ปกคลุมด้วยผมสีดำหยักศกเป็นลอนยุ่งเหยิงและแผ่นหลังกว้าง ริมฝีปากของเธอก็คลายออกเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มอย่างดีใจ หัวใจที่เต้นแรงอยู่แล้วยิ่งเพิ่มความเร็วเป็นพายุกระหน่ำ

หญิงสาวยกมือที่สั้นน้อยๆ ผลักประตูให้เปิดออกและก้าวเข้าไปด้านใน เดินช้าๆ ตรงไปยังเคาน์เตอร์ สั่งกาแฟและรับใบเสร็จเรียบร้อย แล้วก็ยืนรออยู่ตรงนั้นพร้อมกับภาวนาให้เขาเงยหน้าขึ้นมาจากหนังสือพิมพ์ที่กำลังอ่านอยู่ แต่สิ่งที่เขากำลังอ่านอยู่นั้นคงดึงดูดความสนใจเขามาก เพราะเขาอ่านมันด้วยสีหน้าเคร่งเครียดและหัวคิ้วขมวดน้อยๆ เธอรับกาแฟที่สั่งไว้พร้อมกับบรรยายลมหายใจออกมาเบาๆ อย่างผิดหวัง

ขณะที่กำลังเลวว่าจะเข้าไปทักเขาที่โต๊ะหรือเดินไปหาที่นั่งอยู่นั้น ชายหนุ่มก็ลดหนังสือพิมพ์ลง ใช้มือขวายกแก้วกาแฟขึ้นจิบ และสบตากับเธอเข้าพอดี ดวงตาสีเขียวเข้มของเขาเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย ริมฝีปากบางขยับขึ้นเป็น

Deadly Game... เกมรักมรณะ

รอยยิ้มจางๆ เอ่ยทักเธอเบาๆ ด้วยน้ำเสียงดีใจระคนไม่แน่ใจ

"อัญญา..."

เจ้าของชื่อตะลึงค้างไปหลายวินาทีกว่าจะนึกได้ว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป เธอพยักหน้าเล็กน้อย อย่างประหม่า และยิ้มตอบ

"คุณตื่น"

"คุณเป็นยังไงบ้าง"

น้ำเสียงที่เจอความห่วงใยทำให้ก้อนแข็งๆ ลอยขึ้นมาในลำคอ พร้อมกับ น้ำตาที่รินขึ้นมาในดวงตา เธอตอบไม่เต็มเสียงนัก

"ก็...ดีขึ้นมากแล้วค่ะ"

ตื่นกวาดตามองไปรอบๆ รั้ว และเมื่อเห็นว่าเกือบทุกโต๊ะในร้านมีคนนั่ง อยู่ เขาก็เอ่ยชวน

"นั่งไหมครับ"

"รบกวนคุณหรือเปล่าคะ" อัญญาถามด้วยความเกรงใจ

"ไม่เลยครับ" เขาตอบพร้อมขยับเก้าอี้ที่ออปและรวบเอกสารต่างๆ ที่วางกระจัดกระจายอยู่บนโต๊ะไปฝั่งหนึ่ง เปิดพื้นที่ว่างฝั่งตรงข้ามให้เธอ

"ขอบคุณค่ะ"

"ไม่เจอกันนานเลยนะครับ" ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นเป็นเชิงชวนคุย

"ค่ะ"

หญิงสาวตอบเพียงสั้นๆ เสยงแก้วกาแฟของตัวเองขึ้นจิบ คนตรงหน้าไม่มีทางรู้เลยว่าความคิดที่ว่าจะได้พบกับเขาบรรเทาความหวาดกลัวในการกลับมา ประเทศอังกฤษของเธอมากแค่ไหน

...เขา...คนที่เคยดูแลและปลอบใจเธอ

...เขา...คนที่รู้ว่าเธอได้เผชิญกับสิ่งเลวร้ายอะไรมา

อัญญาเห็นตื่นครั้งแรกเมื่อต้นเดือนธันวาคมของปีที่แล้ว ไม่ใช่ที่ลอนดอน นี่...แต่เป็นที่ 'ปราสาทวินเดอร์เมล' ซานเมืองเรตติ้งซึ่งอยู่ห่างจากลอนดอนไป

ทางตะวันตกเฉียงใต้ใช้เวลาขับรถประมาณสี่สิบห้านาที

ปราสาทวินเดอร์เมลเป็นปราสาทขนาดเล็กตั้งอยู่ท่ามกลางทุ่งหญ้าเขียวขจีและป่าโปร่ง มันถูกสร้างขึ้นในยุคกลางและตกทอดแก่ทายาทของขุนนางผู้เป็นเจ้าของรุ่นแล้วรุ่นเล่า ก่อนจะถูกขายให้กับเศรษฐีชาวอเมริกันซึ่งซื้อเอาไว้เป็นสถานที่พักผ่อนยามเขาและครอบครัวมาเที่ยวประเทศอังกฤษปีละหนึ่งหรือสองครั้ง นอกเหนือเวลานั้นเขาได้มอบหมายให้บริษัทหนึ่งดูแล และบริษัทนั้นก็เปิดปราสาทให้บุคคลทั่วไปเช่าใช้เป็นสถานที่จัดงานเลี้ยงและกิจกรรมต่างๆ

หนึ่งในกิจกรรมนั้นก็คือลาร์พ (LARP หรือ live action role-playing game) สไตลียุโรปยุคกลาง ซึ่งก็เหมือนกับการเล่นอาร์พีจี (RPG หรือ Role-playing game) บนหน้าจอ มีเกมมาสเตอร์ (Gamemaster) เป็นผู้เขียนพล็อตตั้งกฎและกติกาในแต่ละครั้ง โดยมากจะแบ่งผู้เล่นออกเป็นสองทีม ผู้เล่นแต่ละทีมสวมบทบาทเป็นใครก็ได้ตามที่ต้องการ ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหญิง เจ้าชาย แม่มด ผู้วิเศษ นักฆ่า อัศวิน ฯลฯ ใส่ชุดแสดงบทบาทนั้นๆ พร้อมกับอาวุธประจำกาย แต่ละบทบาทมีชื่อได้เปรียบและเสียเปรียบไม่เหมือนกัน เป้าหมายการเอาชนะฝ่ายตรงข้ามก็ต่างกันออกไปด้วย ขึ้นอยู่กับว่าเกมมาสเตอร์กำหนดให้เกมในวันนั้นเป็นอย่างไร

อัญญาไม่แน่ใจว่าใครเป็นคนพูดถึงการเล่นเกมแบบนี้เป็นคนแรก แต่นักศึกษาปริญญาเอกทุกคนที่นั่งอยู่ในห้องทำงานเดียวกันต่างอยากลองเล่นดูว่าเป็นอย่างไร คาร์เตอร์และกาเรธจึงรับเป็นตัวตั้งตัวตีในการจัดทริปเล่นเกมนี้ และวันที่พวกเขาไปถึง เกมมาสเตอร์กำหนดให้มีการเล่นเกมหลายด่าน ไม่ว่าจะเป็นแข่งวิ่งเร็ว ฟันดาบ ซี่ม้า ยิงธนู ผสมสูตรยา และอื่นๆ ผู้ชนะแต่ละด่านจะได้รับคำใบ้สำหรับไขปริศนา ทีมไหนไขปริศนาได้และหา 'สมบัติแห่งมังกร' พบก่อนจะเป็นฝ่ายชนะ

กลุ่มพวกเขาทั้งหมดเฝ้าคนอยู่ที่ทีมเดียวกันพร้อมกับมีผู้เล่นจากที่อื่นมาสมทบอีกสามคน อีกทีมก็มีผู้เล่นจำนวนสิบสองคนเท่ากัน

หญิงสาวสะดุดตา กับ 'อัศวิน' ของฝ่ายตรงข้ามตั้งแต่ยังไม่เห็นหน้าเขา

Deadly Game... เกมรักมรณะ

เสียชีวิตซ้ำ ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งในชุดเกราะทำจากห่วงโลหะหนักอึ้ง สวมหมวกโลหะปิดส่วนศีรษะและใบหน้า เหลือให้เห็นแต่ดวงตา ถือตาบเล็มยาว เดินเหินและขี้อ้าวด้วยท่วงท่าสง่างาม พินตาบได้อย่างคล่องแคล่ว ยิ่งธนูแม่นเข้าเป้ากลางทุกครั้ง รวากับว่าเป็นสิ่งที่เขาทำอยู่เป็นประจำ เป็นการใช้ชีวิตของเขา ไม่ใช่เป็นแค่เกมสมมติที่จะจบลงเมื่อผู้เล่นทุกคนถอดชุดออกเท่านั้น

คำวันนั้นเมื่อเกมจบลงและเขาถอดหมวกโลหะออก ใบหน้าที่หล่อเหลารวกับเดินออกมาจากภาพวาดก็ทำให้เธอตื่นตะลึง โครงหน้าที่เต็มไปด้วยเหลี่ยมมุมเหมือนนักรบโรมัน ดวงตาสีมรกตเข้ม จมูกโด่งเป็นสันเหนือริมฝีปากบาง โหนกแก้มสูง ล้อมกรอบด้วยผมสีดำสนิทหยักศกน้อยๆ เป็นลอน แลดูแข็งแกร่งบึกบึนสมกับชุดเกราะที่สวมอยู่ เธออดไม่ได้ที่จะหันไปมองเขาอยู่บ่อยๆ และรู้สึกอิจฉา 'เจ้าหญิง' ผมทองรูปร่างแบบบางในชุดกระโปรงยาวที่เดินร่าอยู่ในอ้อมแขนของเขาในงานปาร์ตี้ตลอดคืนอยู่นิดๆ

หลังกลับจากเรตติ้งและวุ่นวายอยู่กับการวิจัย อนุญญาภิสม 'อัศวินหนุ่มรูปงาม' เสียสนิท จนกระทั่งหลังปีใหม่เธอย้ายที่พักมาเช่าแฟลตอยู่แถวถนนกลอสเตอร์ ได้เห็นเขาที่ร้านกาแฟแห่งนี้อีกครั้งในตอนเช้าวันเสาร์กลางเดือนมกราคม และทุกเช้าวันเสาร์หลังจากนั้น เธอสังเกตว่าเขามักนั่งอ่านหนังสือหรือพิมพ์อะไรบนแล็ปท็อปจนถึงประมาณบ่ายโมงค่อยออกจากร้าน

หญิงสาวเกือบจะทักเขาในครั้งแรก แต่เมื่อเห็นเขามองตรงมาด้วยสายตาที่เป็นมิตร หาก...ว่างเปล่า ทำให้เธอมั่นใจว่าเขาจำเขาได้เพียงข้างเดียวเท่านั้น

การมาใช้บริการของร้านกาแฟแห่งนี้เดียวกันทุกเช้าวันเสาร์ตลอดเวลาสามเดือน ทำให้เธอและเขาคู่หน้ากันอยู่บ้าง มีการยิ้มทักทายกันเป็นครั้งคราว

แม้จะรู้สึกว่า...รอยยิ้มของเขาค่อยๆ ขโมยหัวใจของเธอไปที่ละน้อยๆ แต่อัญญาภิสมก็ไม่คิดจะแนะนำตัว ไม่เคยหาโอกาสที่จะพูดคุยกับเขา ไม่พยายามที่จะรู้จักเขาให้มากขึ้น เธอพอใจกับการได้พบเขาสัปดาห์ละครั้งอย่างคนแปลกหน้าที่คุ้นเคยกันโดยไม่มีอะไรคืบหน้าไปกว่านั้น

...เธอถูกใจเขา

...แต่...เธอไม่พร้อมที่จะเริ่มต้นใหม่กับใคร ทั้งๆ ที่ 'เรื่องเก่า' ยังคาราคาซังอยู่

จนกระทั่ง...วันเสาร์แรกของเดือนเมษายน ซึ่งเป็นวันที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตของเธอ

ดร. คลาร่า นอร์ธวินด์ อาจารย์ที่ปรึกษาของอนัญญาเป็นลมในห้องแล็บเมื่อตอนเย็นของวันศุกร์ ศจ. ฮิวจ์ คลิฟฟอร์ดจึงขับรถพาเธอไปโรงพยาบาลและไปส่งเธอที่บ้าน

นักศึกษาสาวชาวไทยซึ่งได้รับมอบหมายให้ดูแลความเรียบร้อยและล็อกห้องทำงานของ ดร. คลาร่าพบว่ากระเป๋าทิ้งซึ่งข้างในมีทั้งกระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ และข้าวของส่วนตัวอื่นๆ ยังอยู่ในห้องทำงาน เธอโทรศัพท์ไปบอก ศจ. ฮิวจ์และอาสาจะนำไปคืนให้ที่บ้านของ ดร. คลาร่าซึ่งอยู่แถวนิวมอลล์ในวันอาทิตย์ เนื่องจากเย็นนั้นมีการจัดงานฉลองวันเกิดของแซนดร้า...เพื่อนร่วมกลุ่มคนหนึ่งของเธอ

ประมาณแปดโมงเช้าของวันต่อมา...อนัญญาเดินทางด้วยรถไฟใต้ดินต่อด้วยรถไฟ เดินเท้าไปจนถึงหน้าบ้านของ ดร. คลาร่าตามที่บอกกับ ศจ. ฮิวจ์เอาไว้ เธอตกใจหลายครั้งโดยไม่มีการตอบรับจึงลองขยับลูกบิดประตู แต่ก็ต้องแปลกใจเมื่อพบว่ามันไม่ได้ล็อก

สิ่งทรนรีร้ายแล่นเข้ามาเกาะกุมในความรู้สึก ส่วนหนึ่งของสมองร้องเตือนให้หญิงสาวหันหลังหนี แต่มือเจ้ากรรมกลับผลักประตูออก และเท้าทั้งสองข้างก็พาเธอก้าวเดินเข้าไปข้างในราวกับว่ามีมือที่มองไม่เห็นคอยผลักดันเธออยู่ด้านหลัง

ภาพใครคนหนึ่งซึ่งนอนคว่ำหน้าอยู่ท่ามกลางกองเลือดแดงฉานบนพื้นพรมในห้องนั่งเล่น กลางหลังของเสื้อผ้าที่ขาดวันเป็นริ้วๆ มีรอยแผลถูกของมีคมกรีดเป็นรูปดาวขนาดใหญ่กว่าฝ่ามือเล็กน้อย เป็นภาพที่เหมือนอยู่ในฉากภาพยนตร์สยองขวัญ

อนัญญาชาติดิไปทั้งตัว เลือดทุกหยดเย็นเฉียบราวกับถูกจุ่มลงไป

Deadly Game... เกมรักมรณะ

ธารน้ำแข็งขั้วโลก เธออยากกรีดร้องแต่กลับไม่มีเสียงหลุดลอดออกมาจากริมฝีปาก เธออยากจะเป็นหน้าหนี แต่ลำคอกลับไม่ยอมหมุน เธออยากจะวิ่งออกไปจากที่นั่น แต่ขาทั้งสองกลับไว้เร็วแรง สิ่งเดียวที่เคลื่อนไหวมีเพียงน้ำตาแห่งความหวาดหวั่นหลังไหลจากสองตาเป็นสายโดยไม่ยอมหยุดเท่านั้น

เธอไม่รู้ว่าตัวเองยืนหนึ่งราวกับถูกสาปด้วยเวทมนตร์อยู่นานแค่ไหน กว่าที่กล้ำเนื้อในร่างจะยอมทำตามคำสั่งของสมอง เท้าทั้งสองข้างพาเธอเดินกลับออกมาหน้าประตู มือของเธอหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา และกดเบอร์โทรศัพท์ซึ่งได้ยืนมานานับครั้งไม่ถ้วนแต่ไม่เคยคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้

...911

เบอร์โทรศัพท์ฉุกเฉินเรียกตำรวจในเครื่องแบบมาถึงในเวลาสิบนาที ตามด้วยเจ้าหน้าที่อีกมากมายหลังจากนั้นไม่นาน

เช้าวันเสาร์อันสงบสุขของซานเมืองลอนดอนแปรเปลี่ยนเป็นความวุ่นวายยิ่งกว่าละครสัตว์ ผู้คนซึ่งหญิงสาวได้เห็นเพียงสองสามคนระหว่างการเดินจากสถานีรถไฟมาถึงที่นี่เพิ่มขึ้นเป็นสิบเป็นร้อยภายในระยะเวลาไม่กี่นาที ยืนล้อมเส้นกั้นของตำรวจชะเง้อชะแง่มองข้ามมาด้วยความอยากรู้อยากเห็น

อัญญาจำเรื่องหลังจากนั้นได้ไม่มากนัก เธอเคลื่อนไหวและทำทุกอย่างราวกับหุ่นยนต์เหมือนอยู่ในฝันร้าย เธอจำได้rangๆ ว่าเธอตอบคำถามของตำรวจในเครื่องแบบว่าตัวเองเป็นใคร มีความเกี่ยวข้องระหว่างเธอกับผู้ตายอย่างไร เหตุผลที่เธอมาหาผู้ตายคืออะไร และเล่าวินาทีที่เธอพบศพอย่างละเอียด ต่อด้วยการตอบคำถามอย่างเดียวกันของตำรวจสืบสวนนอกเครื่องแบบอีกครั้ง เธอหนึ่งเหม่อลอยอยู่แถวนั้นอีกพักใหญ่ ก่อนตำรวจสืบสวนจะกลับเข้ามาถามว่าเธอทำอะไร อยู่ที่ไหน ในเวลาระหว่างสามทุ่มถึงตีหนึ่งของเมื่อคืน พอตอบไปว่าเธออยู่ในบาร์ตีวันเกิดของเพื่อนกับคนกลุ่มหนึ่ง พร้อมกับให้ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ของคนเหล่านั้นไป รอกการยืนยันอีกพักใหญ่ๆ ให้ที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ติดต่อของตัวเองกับตำรวจสืบสวน และรับนามบัตรของเขามาเก็บไว้ เธอก็ได้รับอนุญาตให้กลับได้

ตำรวจสืบสวนนอกเครื่องแบบเสนอว่าจะให้ตำรวจในเครื่องแบบขับรถไปส่ง แต่เธอปฏิเสธ เพราะไม่ต้องการติดอยู่ในพื้นร้ายครั้งนี้มากกว่าที่จำเป็น หญิงสาวขึ้นรถไฟย้อนกลับเข้ามาในลอนดอน ต่อรถไฟใต้ดินกลับมาสถานีรถไฟใต้ดินถนนกลอสเตอร์ จำได้ว่าตัวเองขึ้นลิฟต์มาบนระดับพื้นดิน เดินออกจากสถานีมายังด้านนอก แล้วความทรงจำของเธอก็ดับวูบลงแค่นั้น

พอนัฏญารู้สึกตัว เธอพบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงนอนนุ่มสบายขนาดคิงไซส์ มีผ้าห่มขนห่านคลุมอยู่ตั้งแต่อกจรดปลายเท้า ในห้องนอนสีขาวสะอาด ตัดกับเฟอร์นิเจอร์สีโอ๊กเข้มซึ่งเธอไม่เคยเห็นมาก่อน เธอลุกปรวดขึ้นนั่งด้วยความตกใจ แล้วสติก็แทบจะหลุดลอยไปอีกรอบ หัวใจแทบจะหยุดเต้น เมื่อเห็นใบหน้าคมเข้มของคนทีเดินผ่านประตูเข้ามาพอดี

...อัศวินแห่งวินเดอร์เมลในร้านกาแฟ

ชายหนุ่มเปิดยิ้มบางๆ พร้อมกับยื่นถ้วยชามันต์ที่ถือเข้ามาให้ อธิบายขึ้นเป็นประโยคแรกโดยไม่ต้องรอให้เธอถาม

'คุณเป็นลมใกล้กับหน้าประตูแพลตฟอร์ม ผมก็เลยพาคุณมาที่นี่'

ได้ยินแล้วใบหน้าของเธอก็ร้อนผ่าวไม่ต่างอะไรกับแก้วชาที่อยู่ในมือด้วยความอับอายและชัดเจน เธยตะกุกตะกักด้วยหัวใจที่เต้นไม่เป็นล้า

'ขอบคุณนะคะคุณ...เอ้อ...'

'ดีนครับ ดิน ชาลูชี่'

'ฉันชื่ออัญญาคะ เรียกฉันว่าอัญญาก็ได้'

ดินเปิดยิ้มกว้างจนเห็นฟันสีขาวเรียงเป็นระเบียบ พร้อมกับทรุดตัวนั่งลงตรงปลายเตียง

'ตกลงดิเนครับที่เราเห็นหน้ากันมาตั้งนานแล้วแต่เพิ่งจะรู้จักชื่อกันวันนี้ คุณเป็นลมบ่อยๆ หรือครับ'

'ไม่ค่ะ เพียงแต่...'

อัญญาตอบพลางส่ายหน้าซ้ำๆ แล้วภาพที่ได้เห็นเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมาว่าย้อนกลับเข้ามาในความทรงจำ ชัดเจนราวกับภาพถ่ายในความคิด ทำให้

Deadly Game... เกมรักมรณะ

น้ำตาที่แห้งเหือดไปแล้วพุ่งพรูออกจากสองตาอีกครั้ง มือสั่นจนน้ำชาหกกระฉอก
และผ้าห่มสีขาวสะอาด

'อ้าว...'

ชายหนุ่มอุทานด้วยความตกใจ อึ้งไปพักใหญ่อย่างทำอะไรไม่ถูกก่อนขยับ
เข้าใกล้ ดึงถ้วยชาไปวางไว้บนโต๊ะข้างเตียง และจับมือของเธอเอาไว้

ความอบอุ่นเกือบร้อนที่แล่นจากฝ่ามือใหญ่เข้าสู่หัวใจยังกระตุ้นต่อม
น้ำตาให้ทำงานหนักยิ่งขึ้น หญิงสาวรู้สึกถึงวงแขนแข็งแรงที่โอบร่างของเธอเข้า
ใกล้จนใบหน้าของเธอสัมผัสกับแผ่นอกของเขา เสียงหัวใจเต้นช้าๆ เป็นจังหวะ
หนักแน่นที่ได้ยินผ่านเสื้อเชิ้ตและกลิ่นน้ำหอมผู้ชายจางๆ ที่สดชื่นราวกับทุ่งหญ้า
หลังฝนโปรยปลอบประโลมให้เธอสงบลงทีละน้อยๆ

เนิ่นนานกว่าที่เธอจะค่อยๆ ปล่อยออกจากอ้อมกอดของเขาอย่าง
กระอักกระอ่วน เพราะถึงแม้ว่าจะเคยได้พบหน้ากันหลายครั้งจนรู้สึกคุ้นเคย แต่
เธอและเขาก็ยังเป็นคนแปลกหน้าของกันและกันอยู่ดี ไม่สมควรที่เธอจะรู้สึก
ปลอดภัยระคนวามหวมยามมีเขาอยู่ข้างกายอย่างที่เป็นอยู่

'ฉันขอโทษนะคะ' เธอเอ่ยเสียงอู้้อ และยกมือขึ้นป้ายน้ำตาออกจากใบหน้า
เหมือนเด็กๆ 'ทำผ้าห่มของคุณเลอะเทอะไปหมด'

'ไม่เป็นไรหรอก' เขาบอกพร้อมกับใช้ปลายนิ้วเช็ดน้ำตาให้เธออย่างอ่อนโยน
'เกิดอะไรขึ้นหรือครับ ถ้าคุณอยากเล่า ผมจะฟัง'

ดวงตาสีเขียวเข้มของคืนที่จับจ้องเธอนิ่งคล้ายกับมีเวทมนตร์สะกด เสียง
ที่หลุดลอดผ่านริมฝีปากของเธอแหบพร่าราวกับไม่ใช่เสียงของตัวเอง

'ฉันเพิ่งเคยเห็นเลือดเยอะขนาดนั้นเป็นครั้งแรก'

พอได้เริ่มต้นแล้ว เหตุการณ์ทั้งหมดก็ถูกเล่าอย่างละเอียด ชายหนุ่มนั่ง
ฟังเงียบๆ โดยที่ไม่ได้เอ่ยอะไรขึ้นแม้แต่คำเดียว เขาเพียงจับมือของเธอเอาไว้
หลวมๆ อย่างให้กำลังใจเท่านั้น

'ฉันอยากให้ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นแค่ฝันร้าย แต่...' หญิงสาวหยิบนามบัตร
ของตำรวจสืบสวนในกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตออกมาแล้วก็หัวเราะขึ้นๆ '...นี่เป็น

หลักฐานที่แสดงว่าทุกอย่างเกิดขึ้นจริง'

สีหน้าและแววตาของดินแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อยเมื่อได้เห็นชื่อบนนามบัตรนั้น แต่เพียงเสี้ยววินาทีที่อนุญาตกะพริบตา ใบหน้าของเขาก็กลับเป็นปกติ

'คิดในแง่ดีเถอะครับว่าการที่คุณพบเธอและรีบแจ้งตำรวจ จะทำให้ติดตามตัวคนร้ายได้ง่ายขึ้นและเร็วขึ้น ไม่อย่างนั้นก็ไม่รู้ว่าเธอจะต้องอยู่ในสภาพนั้นไปอีกนานแค่ไหนจนกว่าจะมีคนไปพบ...จริงไหมครับ'

'คุณคิดอย่างนั้นหรือคะ' เธอถามอย่างต้องการหาที่พึ่ง

เขาระบายลมหายใจฮึดยาว 'ไม่มีใครเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้วได้ แต่เราก็ควรมองไปข้างหน้าอย่างมีความหวังไม่ใช่หรือครับ'

ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะตอบอะไร เสียงโทรศัพท์มือถือของคนตรงหน้าก็ดังขึ้น เขาดูชื่อบนหน้าจอ และบอกกับเธอ 'ขอโทษนะครับ ผมต้องรับสายนี้'

'คะ'

เมื่อชายหนุ่มเดินออกจากห้องนอนไปแล้ว เธอก็ลุกขึ้นจากเตียง เดินไปที่หน้าต่างและพบว่าแฟลตของเขาอยู่ชั้นสามของตึกซึ่งอยู่ห่างจากที่พักของเธอเพียงช่วงถนนเดียวเท่านั้น เธอหยิบเสื้อแจ็กเก็ตของตัวเองที่ถูกวางพาดไว้บนพนักเก้าอี้มาสวม หยิบกระเป๋าที่วางไว้ใกล้ๆ กันขึ้นมาสะพาย จังหวะเดียวกับที่เขาเดินกลับเข้ามาอีกครั้ง

'ฉันรบกวนคุณมานานแล้วคะ ควรจะกลับเสียที'

'ผมจะไปส่ง'

'ไม่ต้องหรอกคะ' เธอรีบปฏิเสธ 'แค่นี้ก็เกรงใจคุณจนแยะอยู่แล้ว แฟลตของฉันอยู่ห่างจากที่นี่นิดเดียว เดินไม่ถึงห้านาทีเสียด้วยซ้ำ'

'ผมจะต้องออกไปข้างนอกพอดี'

เธอและเขาเดินเคียงกันเงียบๆ โดยไม่ได้พูดอะไรกันอีก จนกระทั่งมาหยุดยืนอยู่หน้าประตูตึกของเธอ เขาบีบมือเธอแน่นครั้งหนึ่งและคลายออก

'ดูแลตัวเองดีๆ นะครับอัญญา'

'ขอบคุณสำหรับทุกอย่างคะดิน ยังไงให้โอกาสฉันเลี้ยงตอบแทนคุณสักครั้ง'

Deadly Game... เกมรักมรณะ

นะคะ'

'คุณรู้อยู่แล้วว่าจะหาผมพบที่ไหน'

ตื่นตอบด้วยรอยยิ้มกว้างและดวงตาเป็นประกายก่อนจะเดินจากไป อนุญาตเดินเข้าไปในตึก วิ่งขึ้นบันไดไปยังแฟลตของตัวเอง เปิดหน้าต่างและชะโงกหน้าออกไปมอง ทันเห็นเขาเดินย้อนกลับไปทางเดิมลับตรงหัวมุมพอดี แล้วก็แทบจะเขกศีรษะตัวเองที่ลืมขอเบอร์โทรศัพท์เขาไว้เสียสนิท

คืนนั้น...อนุญาตฝันเห็นร่างของใครคนหนึ่งนอนจมกองเลือดอยู่ พอเธอเดินเข้าไปใกล้กลับพบว่าใบหน้าที่ซีดเซียวของร่างนั้นคือใบหน้าของเธอเอง ดวงตาทั้งสองข้างเบิกโพลง หาก...ไร้ชีวิต ร่างสูงใหญ่ของใครคนหนึ่งในชุดเกราะถือดาบเล่มโตยืนตระหง่านอยู่ใกล้ๆ และเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมา ดวงตาสีแดงฉานทอประกายดุร้ายที่มองเห็นผ่านหมวกโลหะจ้องตรงมาทางเธอ เขาก้าวตรงเข้ามาหาอย่างคุกคาม เสียงรอกเท้ากระทบกับพื้นหินดังก้องและใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เธออยากจะวิ่งหนีแต่เท้าทั้งสองกลับไม่เคลื่อนไหว จนกระทั่งดาบถูกเงื้อขึ้นและเกือบจะฟาดลงกลางศีรษะ เธอก็กรี๊ดร้องลั่นด้วยความหวาดกลัว แล้วภาพทั้งหมดก็ถูกกลืนหายไปในความมืด

เธอผวาตื่นขึ้นมาท่ามกลางความเงียบสงัด มีเพียงเสียงของหัวใจที่เต้นระรัวไม่เป็นจังหวะและเสียงหอบหายใจราวกับเพิ่งวิ่งสุดแรงดังก้องอยู่ในหู ดวงตาสีดำสนิทที่เบิกกว้างของเธอมองไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง กว่าจะถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อมั่นใจว่าเธอนั่งอยู่บนเตียงภายในห้องนอนของแฟลตของตัวเองตามลำพัง

เพื่อนที่มหาวิทยาลัยพยายามปลอบใจเธอ แต่...ทุกคนก็อยู่ในอาการขวัญเสียแทบไม่ต่างกัน โดยเฉพาะกาเรธและแซนดร้า ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอกในความดูแลของ ดร. คลาราเหมือนเธอ

ความฝันอย่างเดียวกันนี้ที่ตามหลอกหลอนสามคืนติดต่อกัน ทำให้หญิงสาวรู้ถึงขีดจำกัดของจิตใจว่าเธอไม่สามารถอดทนอยู่ในลอนดอนในสภาพแวดล้อมเดิมๆ ตามลำพังได้โดยที่ไม่เป็นบ้าไปเสียก่อน เธอทำเรื่องขอลาพักผ่อน ซึ่ง

ก็ได้รับการอนุมัติจากศาสตราจารย์หัวหน้าคณะอย่างง่ายดาย แล้วเธอก็บินกลับประเทศไทยทันที

"คุณหายไปไหนมาหรือครับ"

ดินเอ่ยปากถามหลังจากทั้งคู่ต่างนั่งจิบกาแฟของตัวเองเงียบๆ อยู่พักหนึ่ง

"ฉันกลับบ้านที่ประเทศไทยค่ะ"

อนัญญาตอบด้วยรอยยิ้มบางๆ นึกถึงเวลาที่ได้อยู่อยู่กับครอบครัว พ่อกับแม่บอกให้เธอลาออก เลิกเรียน เปลี่ยนมหาวิทยาลัย เปลี่ยนเมือง หรือแม้กระทั่งไปเลย ซึ่งในครั้งแรกก็ทำให้เธอลังเล แต่หลังจากรับการบำบัดจากจิตแพทย์ เข้าวัด ฝึกสมาธิเป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็ม เธอก็แน่ใจว่าตัวเองเข้มแข็งพร้อมจะกลับมาเรียนต่อในเมืองที่มีความทรงจำสีเลือนอีกครั้ง

...เธออาจเผชิญเรื่องเลวร้าย

...แต่...เธอไม่คิดว่าการ 'หนี' คือคำตอบ

"อ้อ...กลับมาถึงลอนดอนเมื่อไหร่ครับ"

"เมื่อวานค่ะ"

"ผมเป็นห่วงคุณ เดินผ่านตึกที่คุณพักก็ไม่แน่ใจว่าคุณพักอยู่ชั้นไหน คอยมองหาทุกเช้าวันเสาร์ก็ไม่เจอเสียที" ดวงตาสีเขียวเข้มของชายหนุ่มที่มองตรงมาอย่างสำรวจและรอยยิ้มกว้างเร่งให้หัวใจของเธอเต้นแรง "เห็นคุณดูสดใสจนเกือบจะเหมือนเดิมแล้วก็โล่งใจ"

"ตอนแรกฉันไม่กล้าทักคุณ" หญิงสาวบอกอย่างเขินๆ

รอยยิ้มขบขันระบวย้อยู่บนริมฝีปากบางขณะที่เขาวางแขนทั้งสองข้างไว้บนโต๊ะ โนม์ตัวไปข้างหน้าจนใบหน้าของเขาห่างจากใบหน้าของเธอเพียงไม่กี่ซม

"กลัวผมจะทวงให้คุณเลี้ยงหรือครับ"

เธอรู้สึกถึงความร้อนผ่าว และหวังว่าเขาจะไม่สังเกตเห็นสีชมพูที่ซบอยู่บนผิวแก้ม เสหัวเราะออกมา "ฉันกลัวคุณลืมว่าฉันจะเลี้ยงต่างหากล่ะค่ะ"

ดินเอนตัวพิงพนักเก้าอี้ ประสานมือไว้บนโต๊ะตรงหน้า บอกหน้าตาเฉย

Deadly Game... เกมรักมรณะ

"ผมไม่ลืมนัดกับสาวสวยง่ายอย่างนั้นหรอกครับ อีกอย่าง...ตอนนี้ผมว่างพอดี"

อนุญาตมองมือซึ่งมีนิ้วเรียวยาวราวกับนิ้วมือของนักดนตรีของเขา มันทำให้เธออดทวนนึกถึงความอบอุ่นยามที่มือนั้นเคยเกาะกุมมือของเธอไว้ไม่ได้ ซ้อนตาขึ้นมองเขาและยิ้มเจื่อนๆ

"ฉันไม่ว่างนะสิคะ"

"อ้าว..."

"คือ...หลังจากที่ต็อกเตอร์คลาร่า...เอ่อ...จากไป ทางคณะประชุมกันและสรุปว่านักศึกษาที่ทำปริญญาเอกกับต็อกเตอร์คลาร่าจะถูกโอนให้อยู่ในความดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษาอีกคนคือศาสตราจารย์ฮิวจ์ค่ะ ปายนี่จะมีการจัดเลี้ยงบาร์บีคิวที่บ้านของศาสตราจารย์ฮิวจ์ นักศึกษาที่เคยอยู่ในความดูแลของต็อกเตอร์คลาร่า และนักศึกษาที่อยู่ในความดูแลของศาสตราจารย์ฮิวจ์อยู่แล้วจะไปกันทุกคน อาจจะมีอาจารย์คนอื่นๆ ที่สนิทกับศาสตราจารย์ฮิวจ์มาร่วมวงอีกสามสี่คนด้วย" หญิงสาวอธิบายยืดยาวแล้วก็ม้มองนาฬิกาข้อมือของตัวเองเพื่อเช็คเวลา "เดี๋ยวฉันจะต้องไปแล้วล่ะค่ะ จะต้องแวะซื้อพวกเครื่องดื่มก่อนด้วย ถ้าเป็นมือกลางวันรุ่งนี้คุณจะสะดวกไหมคะ"

ชายหนุ่มเงยบदनิดหนึ่ง กลับถามแทนคำตอบ "บ้านของศาสตราจารย์ฮิวจ์อยู่แถวไหนหรือครับ"

"วิมเบิลดอนค่ะ"

"วิมเบิลดอนหรือครับ ผมขับรถไปส่งคุณก็แล้วกัน" เขาอาสา

เธอเบิกตากว้างอย่างคาดไม่ถึง "ไม่ต้องหรอกค่ะ เกรงใจคุณแค่นี้"

ริมฝีปากบางคลี่ออกเป็นรอยยิ้มซ้ำๆ พุดย้ำประโยคเดิม "บอกแล้วไงครับว่าตอนนี้ผมว่าง กำลังคิดงานไม่ออกพอดี ได้ขับรถเล่นสักพักคงช่วยได้"

"แต่..."

"ไปกันเถอะครับ"

ดินบอกลันๆ ก่อนเก็บกระเป๋าที่ถือและเอกสารที่วางอยู่บนโต๊ะมาถือเอาไว้และ

ลุกยืนขึ้น เขาเลิกคิ้วนิดๆ มองอนัญญาที่ยังคงนั่งงออยู่แทนคำถาม เธอจึงต้อง
ลุกยืนขึ้นบ้าง และเดินตามเขาออกจากร้านกาแฟด้วยความรู้สึกที่อธิบายไม่ถูก
...กึ่งอบอุ่นใจ กึ่งกังวล
...และ...แปลกใจกับการกระทำของเขาเหลือเกิน

Volens et valens
Willing and valiant
มุ่งมั่นและหาญกล้า

...Thou shall wage unceasing and merciless war against the infidel.

...เจ้าจะต้องเข้าร่วมการต่อสู้ในสงครามอันไม่สิ้นสุดและไร้ความปรานีต่อเหล่าผู้นอกกรีต

ภารกิจที่ข้าได้รับมอบหมายมาตรงตามกฎข้อหกของกฎอศวินสิบข้อที่ข้ายึดถือ ตอกย้ำถึงความสำคัญของสิ่งที่ข้าได้ทำลงไป

น่าเสียดายที่คนอื่นมากยังคงหูตาคมมืดมัว เห็นเหล่านักเล่นแร่แปรธาตุเป็นผู้บริสุทธิ์และมีบุญคุณต่อโลกใบนี้ ต่างประณามการสังหารนักเล่นแร่แปรธาตุว่าเป็นการกระทำอันโหดเหี้ยม ป่าเถื่อน และไม่ควรถูกปรับโทษให้ร้าย

ช่างโง่เขลาเสียเหลือเกิน!

ไม่... ข้าไม่ได้โกรธ เพียงแต่สมเพชผู้ที่มีความคิดตื้นเขินเท่านั้น

อาธอเรียสรับรู้ถึงความผิดหวังที่ข้าพยายามเก็บซ่อนเอาไว้และปลอบประโลมใจข้า

'สักวันพวกเขาจะเข้าใจและขอบคุณเจ้า เจ้าจะกลายเป็นวีรบุรุษ เจ้าเชื่อข้าหรือไม่'

'ข้าไม่เคยสงสัยในคำพูดของท่าน'

'ดีแล้ว'

'ข้าควรทำอะไร'

'ปิดปากเงียบและหลบซ่อน'

'ท่านจะให้ข้าทำตัวเฉกเช่นคนฉลาดได้อย่างไร' ข้าลืมหิวตะโกนอย่างบ้าคลั่ง ด้วยนึกไม่ถึงว่าจะได้รับคำสั่งเช่นนั้นจากคนที่ข้าเทิดทูน 'ยังมีเหล่านักเล่นแร่แปรธาตุอีกมากมายกำลังทำสิ่งชั่วร้ายอยู่ ข้าจะต้องหยุดพวกเขา จะต้องสังหารพวกเขาให้หมดสิ้น'

'การรอเวลาอันเหมาะสมไม่ใช่การกระทำของคนฉลาด' อาฮอเรียสอธิบายให้ข้าฟังอย่างใจเย็น 'ขณะนี้เหล่านักเล่นแร่แปรธาตุกำลังตื่นตัวและระแวงระวังการทำงานของเจ้าอาจมีอุปสรรค รอให้ตะกอนที่ขุ่นมัวนี้จางลงเสียก่อน ข้าจะออกคำสั่งต่อเจ้าแน่นอน'

จากวันนั้น...ข้าเก็บตัวเงียบ ดำเนินชีวิตเฉกเช่นคนปกติทั่วไป เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้าจนน่าอึดอัด ข้ารู้สึกเหมือนกับหุ่นกระบอกไร้วิญญาณที่ทำแต่สิ่งธรรมดาสามัญไร้ความหมาย จากหนึ่งวันเป็นหนึ่งสัปดาห์ จากหนึ่งสัปดาห์เป็นหนึ่งเดือน ในที่สุด...ชื่อของนักเล่นแร่แปรธาตุก็ถูกส่งมา

เหยื่อรายที่สองของข้าเป็นชายอายุเกือบหกสิบ รูปร่างสูงใหญ่ แตกต่างจากเหยื่อรายแรกของข้าซึ่งเป็นหญิงวัยกลางคนร่างเล็ก

ข้าจะต้องใช้ความรอบคอบมากยิ่งขึ้น

ข้าเดินทางไปถึงที่พักของเขายามดึก ชื่อของอาฮอเรียสยังคงคึกคักดีลิทธิ์เช่นคราก่อน เขาเปิดประตูบ้านให้ข้าเข้าไปภายในแต่โดยดี

ทันทีที่ประตูถูกปิดลง ข้าชักดาบออกมาและกล่าวโทษเขา เขาตื่นตะลึงไปครู่ใหญ่ รอยยับย่นแห่งวัยบนใบหน้าดลิกอย่างครุ่นคิด ก่อนจะพยายามเกลี้ยกล่อมให้ข้าวางดาบลง เมื่อข้าปฏิเสธและย่างเท้าเข้าหาเขา เขาก็คำรามใส่ข้าอย่างโกรธเกรี้ยวและดุดันพร้อมกับพุ่งตรงเข้ามา หมายถึงแย่งดาบจากมือของข้าไป

Deadly Game... เกมรักมรณะ

มันเป็นการกระทำที่ไร้ประโยชน์สิ้นดี

ปลายดาบของข้ากรีดผ่านเสื้อผ้าลึกลงไปในผิวหนังและชั้นเนื้อ หนึ่ง...สอง...สาม...สี่...ครั้งแล้วครั้งเล่าจนข้าไม่อาจนับได้ถ้วน เลือดของเขาไหลมรดาบของข้าจนแดงฉาน

ข้าไม่อาจรู้ว่าลมหายใจสุดท้ายของเขาหมดสิ้นลงเมื่อใด แต่ข้ารู้ว่าภารกิจของข้าครั้งนี้จบลงอย่างสมบูรณ์ หลังจากบรรจงใช้ปลายดาบกรีดเป็นลายเส้น ศักดิ์สิทธิ์ลงบนกลางหลังร่างไร้วิญญาณของเขา

...เครื่องหมายแห่งศรัทธา

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)